

memorii | jurnale

*Aștept cu nerăbdare multe alte veri în Ibiza, unde
voi sta cu o ceașcă de cafea în mână, privind pur
și simplu marea și găsindu-mi liniștea. Stând acolo,
gândindu-mă la viața mea, voi simți în sfârșit mândria
și bucuria răspândindu-mi-se în tot trupul.
Totul a ieșit bine!*

BJÖRN BORG

BĂȚĂILE INIMII

AUTOBIOGRAFIE POVESTITĂ
PENTRU PATRICIA BORG

Traducere de
Roxana-Ema Dreve, Raluca Pop, Georgiana Bozîntan,
Diana Polgar, Luminița Drăgan

HUMANITAS

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
---------------------	---

PARTEA I

O AFACERE DE FAMILIE (1956–1974)

1. Am fost doar noi trei. Întotdeauna.....	13
2. Noi orizonturi	24
3. Labbe intră în joc	35
4. Lumea devine terenul meu de joc	44
5. Drumul spre vârf	54
6. Triumful de la Paris	60
7. Mutarea la Monte Carlo	68

PARTEA 2

EPOCA DE AUR (1975–1978)

8. Puterea unor colanți portocalii	77
9. Sărutul victoriei	89
10. Cel mai bun din lume	95
11. O nenorocită de vulpe	101
12. Revenirea	112
13. Tenis și rock-and-roll	121

PARTEA 3

GRAND FINALE (1979–1981)

14. De neoprit	131
15. Glorie și panică	146
16. Fire & Ice	151

17. Circul din jurul Wimbledonului	165
18. „Leave me alone“	174

PARTEA 4
ÎNGERUL PĂZITOR (1981–2000)

19. Când te-ai hotărât, nu-i cale de întoarcere!	183
20. Viața-i o petrecere!	189
21. Eu și fiul meu	197
22. Afacerile mele	203
23. Demonii își fac apariția	213
24. Ani negri la Milano	216
25. Come-backul	221
26. Îngerul păzitor	229
27. Un deceniu pierdut.	236

PARTEA 5
GAME, SET ȘI MECI (2000–2025)

28. Dragoste adevărată	247
29. Căsătoria	257
30. Am ajuns la fund	268
31. Viața de familie	276
32. Două firi de învingător se reîntâlnesc	287
33. Secrete de familie	296
34. În final	304
35. Bătăile inimii	311
<i>Epilog</i>	315
<i>Mulțumesc...</i>	317

Prolog

Bum, bum, bum... Așa sună bătăile inimii sau o minge care sare pe terenul de joc. Pentru cei mai mulți e un sunet puternic, imposibil de ignorat. Pentru mine însă, nu mai înseamnă decât tăcere.

E mijlocul anilor '90. Mă aflu într-un orașel din Olanda și am reînceput să joc tenis după o pauză îndelungată. Turneul seniorilor mi-a reamintit ce înseamnă bucuria de a juca, și nici de data aceasta nu eram singur, îl aveam pe tata alături de mine, ca de atâtea alte ori. Tata, așa cum îl știam dintotdeauna, cu părul pieptănat pe spate, pe care și-l aranja folosind, ca de fiecare dată, o cantitate enormă de briantină, era cel mai înfocat susținător pe care-l aveam, dar și cel mai bun prieten al meu. Încă mă însoțește la toate competițiile importante, ceea ce înseamnă foarte mult pentru mine.

În curând vom porni spre arena unde voi juca finala turneului de seniori. Vremea e frumoasă, și toată săptămâna a decurs conform planului, mai puțin seara trecută, când totul a început să se schimbe. Ne-am întâlnit la masă cu mai mulți jucători de tenis, pe care-i cunoșteam bine, atmosfera era plăcută și toată lumea se simțea bine, dar dintr-odată ceva în mine a cedat. Am început să mă resimt din cauza consumului de alcool, droguri și a cocktailului de pastile pe care obișnuiam să mi le administrez singur de fiecare dată când începeam să mă simt rău – așa, ca acum. Tata vine să mă ia din cameră, și eu n-am putere să spun decât:

— Nu cred că voi fi în stare să joc astăzi. Mă simt mult prea rău.

Tata încearcă să mă liniștească și mă asigură că totul o să fie bine. Undeva, în sufletul său, speră și el că totul se va rezolva de la sine, că voi reuși să-mi revin, așa cum făcusem de nenumărate ori înainte.

Ne îndreptăm spre arenă și simt cum pământul se clatină sub picioarele mele. Mă simt ca și cum aș pluti și nu reușesc să mai fac nici un pas în față. Trebuie să trecem un pod – unul dintre cele tipice, care se găsesc pretutindeni în Olanda, întinse peste canale pitorești – sub care plutesc bărci prinse cu frânghii groase, legându-se lângă mal. Mă prăbușesc. Totul se întunecă în jurul meu și se întâmplă inimaginabilul: mor.

Nu văd nici un tunel de lumină și nici nu-mi revăd întreaga viață derulându-se în grabă înaintea ochilor. Pur și simplu, totul pare că a dispărut. Inima mea nu mai bate – *bum, bum, bum*. S-a oprit. Dar înainte ca totul să se prăbușească, reușesc să mă întreb: Cum am ajuns aici?

Din fericire, în apropiere se găsesc câțiva oameni care reușesc să-mi salveze viața. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, tata asistă la tot ce se întâmplă fără să pară deloc speriat, cu toate că, dincolo de aparențe, frica de a mă pierde îl paralizează. Nu era un om al confruntărilor, așa că în situații tensionate, când nu știa ce altceva să facă, obișnuia să reacționeze astfel.

*

Însă am supraviețuit atunci și sunt recunoscător că drumul meu nu s-a încheiat acolo, pentru că iubesc viața. O inimă bate în medie de aproximativ 2,5 miliarde de ori pe parcursul vieții. Inima mea a bătut de mult mai puține ori, și nu doar din cauza pulsului scăzut.

După ce inima mea s-a oprit pe podul din micul oraș olandez, am fost conștient că urma să joc cel mai important meci pe care l-am disputat vreodată. Urma să mă lupt cu mine însumi – cel mai aprig adversar pe care l-am cunoscut vreodată – și cu drogurile. M-am născut în zodia Gemeni și

dintotdeauna am simțit că în mine se găsesc două personalități diferite, aproape ca doctorul Jekyll și domnul Hyde. Aveam mereu un mic diavol pe umăr, care se încăpățâna să mă ia cu el pe cărările întunecate ale pierzaniei.

Iar în acea zi fatidică aproape că a reușit să-și ducă planul până la capăt.

PARTEA ÎNTÂI

O AFACERE DE FAMILIE
(1956-1974)

I

Am fost doar noi trei. Întotdeauna

Prima mea amintire e dintr-o secție de poliție. Aveam trei ani și lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Mă durea burta de frică și neliniște așteptând în încăperea aceea cenușie și rece, auzind un bâzâit supărător care nu se mai oprea. Îmi veneau în minte cuvintele mamei, care spunea mereu că pe copiii neascultători îi ia poliția. Eram sigur că acesta era motivul pentru care mă aflam acolo și tremuram înspăimântat. Cum am ajuns aici, cum am putut să fiu atât de nesăbuit?

După câteva minute, mama a venit după mine și am înțeles atunci că n-am făcut nimic rău. Doar plecasem de lângă ea și mă rătăcisem.

*

Familia a însemnat totul pentru mine întotdeauna. M-am născut pe 6 iunie 1956 și, asemenea tuturor întâilor născuți, am fost așteptat cu mult entuziasm. Pe vremea aia locuiam în Nynäshamn, însă la scurt timp ne-am mutat în frumosul oraș industrial Södertälje, la sud de Stockholm. Era începutul anilor '60, iar tot orașul vorbea numai despre compania de camioane Scania și echipa de hochei Södertälje SK. Regiunea era condusă de Partidul Social-Democrat, la fel ca întreaga țară, de altfel.

Locuiam într-un apartament cu trei camere dintr-un bloc verde de pe Torekällgatan. La parter se afla un șir lung de garaje închise, care s-au dovedit perfecte pentru un copil

căruia îi plăcea la nebunie să se joace cu mingea, dar nu avea nici un partener de joacă. Zona era înconjurată de copaci și brăzdată de alei. Eram doar noi trei: eu, mama, Margareta, și tata, Rune. Încă de la început am fost o familie unită și ne plăcea să facem totul împreună. Nici mama, nici tata nu aveau frați sau surori, și fiindcă relația tatei cu familia lui era destul de complicată, nu ne întâlneam cu bunicii din partea lui decât foarte rar. În schimb, aveam o relație foarte apropiată cu bunicii mei materni, care ne-au fost mereu alături. Din câte îmi amintesc, nici ei și nici părinții mei nu aveau alți prieteni apropiați.

Știu că și-au dorit mai mulți copii, însă din păcate acest lucru nu s-a întâmplat. După multe încercări nereușite, mama a fost nevoită să facă o operație de îndepărtare a ambelor ovare din cauza leziunilor provocate de sarcinile pe care le pierduse. Și astfel am rămas singur la părinți. Durerea izvorâtă din imposibilitatea de a mai avea copii a fost marea sursă de nefericire din viața părinților mei, dar a contribuit cu siguranță la întărirea unității familiei noastre. Am fost doar noi trei, întotdeauna. Formam un cerc de nepătruns, în centrul căruia se afla mama.

*

Visul meu de a deveni un sportiv de renume a apărut foarte devreme, poate pentru că grădinița mea se afla în apropierea parcului sportiv Badparken, unde erau multe terenuri de tenis deschise pe timpul verii și un patinoar deschis iarna. Treceam pe lângă parc în fiecare zi în drum spre grădiniță și nu-mi puteam desprinde privirea de la copiii care se jucau tot felul de jocuri sau care practicau diferite sporturi.

Cel mai probabil datorită acestui parc sportiv și tuturor celor care practicau sporturi acolo am început și eu să joc atât tenis, cât și hochei, încă din perioada școlii primare. Am jucat hochei pentru prima oară în echipa Måsarna, un club foarte bun, unde am învățat cum trebuie să patinez și să-mi

perfecționez jocul. Mai târziu, tata Rune împreună cu tatăl unui alt coleg de școală au pus bazele propriei echipe de hochei. Astfel a luat naștere SAIF, în cadrul căreia noi, copiii, ne puteam antrena și puteam juca meciuri amicale. Acest proiect de suflet le-a oferit tuturor copiilor șansa de a juca hochei, în condițiile în care echipele orașului erau destul de elitiste. Totul a început dintr-o joacă, însă pentru mine a căpătat un sens mult mai profund.

Într-un timp destul de scurt am reușit să mă dezvolt foarte mult ca jucător, iar când am primit oferta mult așteptată din partea unui club „adevărat“, cum era Södertälje SK, de a face parte din echipa lor masculină, am fost de-a dreptul încântat, întrucât îmi doream mai mult decât orice să joc alături de ei. Södertälje SK juca în prima ligă, așa că m-am străduit cât de mult am putut să mă ridic la acest nivel. Eforturile mele au fost pe deplin răsplătite în marele turneu al echipelor de tineret din cadrul Cupei St. Erik, când echipa noastră s-a calificat în finală. Totuși, din punct de vedere personal, cea mai importantă performanță a mea din turneu, obținută alături de echipă, a fost să fiu desemnat cel mai bun jucător atât în sferturi, cât și în semifinală. Cred că abia atunci mi-am dat seama că sporturile individuale mă atrag mai mult.

Prima zi de școală este un punct de referință pentru majoritatea copiilor, iar asta s-a întâmplat și în cazul meu, deși mi-a luat destul de mult timp să mă obișnuiesc cu noii colegi. Când am început școala primară Blombacka, mama mergea cu mine în fiecare dimineață, și îmi amintesc că mă simțeam destul de neliniștit și îmi era chiar teamă, deși fusesem coleg de echipă cu majoritatea colegilor de clasă.

Eram un copil fericit, însă m-am obișnuit foarte greu cu ideea că mama trebuie să lucreze ca bonă, pentru că nu prea ne descurcam cu banii pe vremea aceea. În timpul săptămânii nu reușeam nicicum să am parte de liniște când ajungeam

acasă de la școală, din cauza tuturor copiilor de care mama trebuia să aibă grijă și care alergau întruna. Încercam să mă refugiez în camera mea, însă și aici eram mereu deranjat.

Dormitorul meu era cu adevărat o cameră de băiat. Pereții erau decorați cu afișe mari cu scene din revista de benzi desenate *Buster* și cu tapet cu model marin, de care, din când în când, inevitabil, se mai prindea câte un muc. Acolo erau toate lucrurile de care aveam nevoie: patul, câteva rafturi și un birou așezat în dreptul ferestrei, care dădea înspre parcare, iar chiar dedesubt se găseau garajele. Îmi plăcea micul meu colț de lume, unde puteam să citesc în liniște revistele cu benzi desenate, lăsându-mă purtat de imaginație. Eram atât de fascinat de lumea aceea, încât de cele mai multe ori nici nu-mi mai dădeam seama ce se petrece în jurul meu.

Era universul meu, pe care nu voiam să-l împart cu nimeni altcineva. Din când în când, orice copil își dorește să petreacă puțin timp singur, însă copiii de care se ocupa mama în timpul zilei nu mă lăsau să am parte de intimitatea de care aveam nevoie. Din fericire, îmi rămânea sportul, căruia puteam să mă dedic pe deplin.

Mama avea așteptări foarte mari în legătură cu notele de la școală și cu tot ceea ce ținea de mine în general. Îmi amintesc cum s-a supărat pe mine, în gimnaziu, înainte de ceremonia de încheiere a anului școlar. Îmi pregătise niște haine noi, albe, pe care trebuia să le port la festivitatea de premiere. Deoarece eram în întârziere, am ales una dintre scurtăturile pe care le cunoșteam bine, aflată chiar în apropierea școlii. Drumul ducea printr-o pajiște și, bineînțeles, am alunecat și mi-am murdărit hainele cele noi. Când mi-a văzut hainele murdare, mama și-a închipuit imediat că mă murdărisem jucându-mă în iarbă, așa că m-a certat destul de rău. Mama se înfuria foarte tare când o supăram cu ceva, în schimb tata își pierdea cumpătul foarte rar, așadar se potriveau în această privință, ca și în multe altele, de altfel.

Am trăit una dintre cele mai mari dezamăgiri în liceu când n-am primit notă maximă la proba de gimnastică, deoarece profesorul de sport a considerat că nu fusesem suficient de bun la ritmică și dans. Din păcate, se poate să fi avut dreptate, pentru că nu-mi plăceau prea mult aceste tipuri de „sporturi“ și a trebuit să mă resemnez. De altfel, îmi pregăteam lecțiile cu conștiinciozitate și mă descurcam destul de bine la școală, primind mereu note bune și absolvind cu brio. În caz contrar, aș fi avut de-a face cu mama.

Atât mama, cât și bunica Greta își doreau să mă fac preot. Tata, în schimb, nu le împărtășea deloc aspirațiile, fiind de părere c-ar fi mai bine să urmez o carieră sportivă. Nici până în ziua de astăzi n-am reușit să înțeleg ce anume le făcuse pe mama și pe bunica să mă vadă în sutană, mai ales că familia noastră nu era foarte religioasă. Cu toate astea, aveam cu toții o fire deschisă spre spiritualitate, simțind prezența celor morți printre noi sau a energiilor din casă și având premoniții cu privire la evenimente care urmau să se întâmple. Pe vremea aceea nu-mi băteam capul cu astfel de gânduri, dar am ajuns să le înțeleg mai târziu.

În cele din urmă, mama și bunica au renunțat la planurile legate de preoție, lucru de la sine înțeles, mai ales că sportul devenise preocuparea întregii familii. Încă de la început, toate activitățile pe care le făceam împreună se concentrau în jurul diferitelor sporturi: hochei, tenis de masă, fotbal și tenis de câmp. În copilărie nu exista o varietate atât de mare de canale TV de sport ca în prezent și nu puteam urmări decât meciurile de fotbal din liga engleză, difuzate în cadrul programului *Tipsextra* de sâmbătă, pe care eu și tata nu le ratam niciodată. Ne pregăteam amândoi biletele de pariuri pe baza unor predicții foarte bine gândite, sperând cu entuziasm că vom câștiga premiul cel mare, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

În familia noastră, încă de pe vremea bunicului, eram cu toții suporteri ai echipei Charlton Athletic, o echipă care nu mai prezintă foarte mult interes în zilele noastre, cel mai